

Expositie

Vertellers 2017, Galerie Poulouff, Turfpoortstraat 36a, Naarden-Vesting. Open: vrijdag en zaterdag 11.00-17.00 uur en zondag 12.00-17.00 uur.

Bomen van Sigrid Nora van der Mersch. Potlood en houtskool op papier, 2,40 bij 1,50 m. FOTO'S PIETER KUNNEN

'Play my game' van Océane Algaron.

Elk een eigen verhaal

Streepjes. Het zijn er duizenden. Met potlood en houtskool op papier getekend vormen ze samen twee bomen. Wie Galerie Poulouff binnengaat voor de expositie 'Vertellers' ziet deze tekening meteen hangen, in groot formaat: 2,40 hoog 1,50 breed. Sterk en teer tegelijkertijd. Indrukwekkend.

Sigrid Nora van der Mersch (1986) uit Bilthoven tekent geen bladeren, ze verbeeldt ze met haar streepjes en ze lijkt juist daardoor geen blaadje te missen. De kleuren liggen vaak net naast elkaar, waardoor de bladeren van kleur verlopen. Daardoor blijven de kleuren zo helder. Soms staat een boom in de verte, de bomen bij de entree zijn getekend alsof je eronder op het mos ligt en naar boven kijkt om de silhouetten van de bladeren en de takken te bekijken en natuurlijk de prachtige kleuren. Het geheel heeft iets van een groot borduurwerk. De streepjes veranderen in golvende bewegingen van richting en zijn soms in laagjes over elkaar getekend, waardoor de tekening ook diepte krijgt. Van der Mersch geeft de seizoenen weer:

het zachte van de lente, het dichte gebladerte van de zomer, de kleurrijke herfst maar ook de kale winter. Zo hebben alle bomen een eigen uitstraling. Fijntjes, speels en toch heel precies getekend.

De kunstenaar studeerde in 2008 af aan de Hoge School voor de Kunsten in Utrecht en won in dat jaar ook de 'Utrechtse Nieuwe' van de Kunstuitlen Utrecht. In 2015 werd ze genomineerd voor de Van Gogh Wedstrijd van Avrotros. Naast dit fijne tekenwerk, zijn de schilderijen van Ralf Kokke (1989) eerder grof, maar ook zelfverzekerd. Kokke studeerde in 2014 af aan de Academy of Fine Arts in Antwerpen en in 2009 aan de Willem de Kooning Academie. Met simpele vormen schildert hij gestylerde zorgeloze tafereeltjes, spelende mensen, in vrolijke kleuren, zonder perspectief. Er zijn lachende gezichten in en om het water, maar er drijft ook een hoedje. Toch

roept het ook de vraag op hoe veilig het allemaal eigenlijk is. Dat verontrustende gevoel heb je zeker bij het paneeltje waarop mensen in en om een bootje zijn geschilderd. In de galerie is ook eindexamenwerk te zien van vier afgestudeerde designers van de academie in Eindhoven. In het oog springt vooral het werk van Chan Chiao Chun (1984) uit Taiwan. Hij ging aan de slag met het idee dat een lichaam één zou kunnen zijn met een voorwerp. Hij ontwierp daarvoor 'Dependent Objects'. Fikse zitelementen, die de gebruiker nodig hebben om een functie te krijgen. Als mens en object samen zijn, brengen ze elkaar in balans. Het is een apart concept, maar ook onhandig want als er niemand op zit, valt het om. Experimenteren is voor designers natuurlijk een groot goed. Dat geldt ook voor 'Precious Sight', het concept van Robin Pleun Maas (1993). Het bestaat uit kleurrijke

brillen met spiegels, kralen, koor-den en monturen die uit elkaar gehaald kunnen worden om er een halssieraad van te maken. Daar kan namelijk nog geen brillenglas in. De architectuur uit het communistische tijdperk in haar geboorteland Bulgarije is de inspiratiebron voor Mila Chrobadzheva (1990), die kleine objecten maakt: 'Immemorable Landscapes'. Ze heeft details van monumenten gemaakt, gegoten in een materiaal dat een mix is van beton en hars. Océane Algaron (1992) wil mensen graag leren spelen. Met de losse elementen van haar kleine leren tasjes, is er een keuze in kleur en vorm. Prachtig afgewerkt en 'af'. Hier kunnen de kopers zelf een mix maken met de door haar geleverde elementen. Zo brengen de jonge 'vertellers' in Poulouff allemaal een eigen verhaal.

Marit Versteeg

'Immemorable Landscapes' van Mila Chrobadzheva.

Werk van Ralf Kokke.